

Bedelli / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy

написано kitapcy | 22 января, 2025

Bedelli / dedektif hikaye HİKAYE: BEDELLİ

Üç katlı müstakil evin bahçesine adımımızı attığımızda Olay Yeri İnceleme Şubesinden Oktay Komiser karşımıza dikildi: “Yassah hemşerim! Giremezsiniz!”

İyi gecelerledik Oktay Komiseri.

“Günaydın diyecektiniz herhalde,” diye karşılık verdi Oktay Komiser. “Saat sabahın dört buçuğu. Bir iki saat daha sabretselerdi bizden sonraki ekibe yıkılacaktı iş ne güzel.”

Oktay Komiserle çene yarıştırmanın ne büyük bir hata olacağını iyi bilenlerdendi Amirim. Kışkırtmamak için sesini çıkartmadı.

“Millet birbirini öldürmek için bizim nöbet günümüzü bekliyor arkadaş,” diye söylenmeye devam etti Oktay Komiser.

“İşiniz bitmedi mi?” diye sordu Amirim.

“Az kaldı,” dedi Oktay Komiser. “Birazdan girersiniz içeri.”

“Çifte cinayet olduğu söylendi.”

“Öyle,” dedi Oktay Komiser. “Ev sahibi kuyumcuymuş. Hırsızlık amacıyla eve giren şahıs adamı öldürmüştü, adamın karısı da hırsız haklamış.”

“Kadın nerede şimdi?”

“İçerde. Sakinleştirici verdiler ama ağlaması kesilmedi hâlâ.”

“İhbarı kim yapmış?”

“İhbar filan yapılmamış. Olay sırasında ekiplerden biri devriyedeymiş, silâh seslerini duyunca müdahale etmiş.”

Gözleriyle bahçe kapısının önündeki kalabalığı tarayan Oktay Komiser, "Devriye atan memurlar gelsin," diye seslendi.

"Evi elli-altmış metre kadar geçmiştik ki, duyduğumuz bir ses dikkatimizi çekti Amirim," dedi kıdemli olduğu belli olan memur. "Silâh sesi olup olmadığından emin olmak için aracı durdurduk. Üç el daha sıkıldığını duyunca harekete geçtik. Evin kapısı aralıktı. İçeri girdiğimizde yerdeki iki ceset ve kadınla karşılaştık."

"Bir şeye dokundunuz mu?"

"Hayır Amirim, biz dokunmadık ama..."

"Ama ne?"

"Kadın... Kadın yerde yatan kocasının üzerine kapanmıştı, zor aldık üzerinden."

Memurları gönderdikten sonra olay yeri inceleme elemanlarının işlerini bitirmelerini beklemeye başladık.

"Hırsız eve nasıl girmiş belli mi?" diye sordu Amirim.

Yeni yaktığı sigarasının dumanını havaya savurdu Oktay Komiser: "Kapıdan."

"Zorlama var mı?"

"Yoo, babasının evine girer gibi girmiş."

"Adam böyle saray yavrusu bir ev yaptırmış da alarm koymamış mı?"

"Koymuş. Ama alarm çalışmamış."

"Kutusu kurcalanmış mı?"

"El bile sürülmemiş. Cillop gibi duruyor yerinde."

"Şifreyi mi biliyormuş acaba bu herif?"

Oktay Komiser sigarasından bir fırt daha çekti: “Olabilir. Alarm hiç kurcalanmadığına göre.”

Amirim ellerini iki yana açarak lahavle çekti: “Ya Oktay, sen benimle kafa mı buluyorsun sabah sabah?”

“Ne var oğlum, kargalar bokunu yemeden gelmişiz şuraya, biraz eğlenmeyelim mi?”

“Eğlenelim eğlenmesine de... Senin bu soru-cevap oyunun hikâyenin gereksiz yere uzamasından başka bir işe yaramıyor.”

“Hikâye mi?”

“Neyse, boşver... Kadın silâhı nerden bulmuş?”

“Kendi silâhıymış, bulundurma ruhsatlı.

“Hırsızın kimliği belli mi?”

“Üzerinde kimlik yoktu... Ne kimlik, ne telefon.”

Olay yeri inceleme elemanları çantaları ellerinde kapıdan çıkmaya başladılar. Beyaz tulumunun içindeki komiser yardımcısı, “Bulamadık komiserim,” dedi.

“Tamam,” diye karşılık verdi Oktay Komiser, “geliyorum birazdan.”

“Hayırdır,” diye sordu Amirim, “neyi bulamamışlar?”

“Ev sahibi hırsıza bir el ateş etmiş. Devriyedeki elemanların duyduğu ilk silâh sesi buydu büyük ihtimalle. Adamın silâhı tutukluk yapmış, kovan kovan atma boşluğuna sıkışmış.”

“Ee?”

“E’si, kadın yatak odasından kendi silâhını kapıp hırsıza üç el saydırmış.”

“Tamam...”

“Tamam değil işte. Hırsızın vücutunda üç giriş yarası var.”

“Adam ıskalamış o zaman... Ya da adam hırsızı vurmuş, kadın da üç atıştan ikisini isabet ettirmiş... Otopside çıkar ortaya. Senin kafana takılan ne?”

“Yani toplam dört el ateş edilmiş. Kovanlarda sorun yok. Adamınki silâhına sıkışmış, kadının silâhından çıkanlar da elimizde.”

“Tamam olmayan ne?”

“Dördüncü mermi çekirdeği. Evi baştan sonra tekrar tekrar aradık ama bulamadık bir türlü.”

Oktay Komiser için “geveze”, “patavatsız” gibi sıfatlar kullanabilirdiniz (arkasından tabii ki) fakat asla “işini kötü yapar” diyemezsiniz.

“Milyonda bir ihtimal ama kadının silâhından çıkan kurşunlardan biri kocasının açtığı yaraya isabet etmiş olamaz mı?” diye sordum.

“Adli tabibe ben de aynısını söyledim,” dedi Oktay Komiser, “adam bana götüyle güldü.”

Salona girdiğimizde ev sahibi Asım Erginsoy’un halının üzerinde kanlar içinde yatan cesedi karşıladı bizi. Vücutunda altı bıçak yarası saydım.

“Silâhı tutukluk yapınca hırsız bıçaklamış adamı,” dedi Oktay Komiser. “Üst kata çıkmak üzereyken de kadın onu vurmuş.”

Üst kata çıkan merdivenin basamaklarında, sırt üstü, başı aşağı gelecek şekilde yatıyordu sonradan adının Aykut İltekin olduğunu öğreneceğimiz şahıs. Göğsünden üç kurşunla vurulmuştu.

Mutfak masasında, elinde koca bir su bardağıyla hıçkıra hıçkıra ağlarken bulduk Figen Erginsoy’u. Yanındaki sandalyede

oturan ve kendini Taner Pırıldak olarak tanıtan otuz-otuz beş yaşlarındaki şahıs, Erginsoy'ların aile avukatı olduğunu söyledi.

“Geçmiş olsun Figen Hanım,” dedi Amirim.

“Sağ olun,” diye güçlükle karşılık verdi hıçkırıklarını gazlayan Figen Hanım.

“şu anda sizin için kolay olmadığını biliyorum fakat olayın nasıl cereyan ettiğini bize anlatabilir misiniz?”

İster kolay isterse zor olsun, anlatacaktı. Bunu Figen Hanım da biliyordu, avukatı da. Ülkemiz Avrupa Birliği normlarına uymayı taahhüt ettiğinden beri bize de böyle bir kibarlık gelmişti.

Avukatının da belli belirsiz bir baş işaretiyle onaylaması üzerine elleriyle yanaklarından s z len gözyaşlarını silip ağlamasına ara verdi Figen Hanım. Otuz beş-kırk yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Ağlamaktan şişmiş gözleri bile güzel bir kadın olduğu gerçeğini değiştirememişti.

“Uykum hafiftir. Aşağı kattan gelen bir sese uyandım. Birisi kapıyı kurcalıyordu sanki.”

“Yatmadan önce alarmı devreye sokmamış mıydınız?”

“Asım ilgilenirdi o işlerle. Sokmuştur mutlaka.”

“Peki... Devam edin.”

“Korkmuştum. Asım'ı uyandırdım. O da dinledi bir süre. ‘Evde biri var,’ deyip çekmeceden silâhını aldı. Aşağı inmemesini, odanın kapısını kilitleyip polise haber vermemizi söyledim. Bana odada kalmamı söyledi ve dışarı  ıktı.”

Gözyaşları tekrar akmaya başlayınca Avukat Taner kutudan aldığı kağıt mendili Figen Hanıma uzattı. Figen Hanımın sakinleşmesini bekledik.

“Kusura bakmayın,” dedi titreyen elleriyle su bardağına uzanırken.

“Anlıyoruz,” dedi Amirim, “kendinizi iyi hissedince devam edin, acelemiz yok.”

“Hâlâ olayın şokunu atlamadı,” dedi Avukat Taner.

“Aman ne büyük bir tespitte bulundun!” bakışı attı Amirim Avukata.

“Asım’ın birine bağırdığını duydum, sonra da silâh sesini,” diye devam etti Figen Hanım.

Gözyaşlarını silmesini bekledik.

“Asım’a seslendim, cevap alamadım... Çok korkmuştum... Merdivenlerde ayak sesleri duyunca iyice panikledim... Çekmecede duran silâhımı aldım... Oda kapısını siper alarak baktığımda maskeli bir adamın yukarı çıktığını gördüm... Elinde bıçak vardı... Ateş ettim.”

“Daha önce silâh kullanmış mıydınız?”

Figen Hanım eskisini buruşturup yeni bir kağıt mendil aldı: “Asım meraklıydı silâhlara. Arada beni de götürürdü poligona.”

Ev çok düzenli ve temizdi. Figen Hanımın narin elleri bu koca evin işlerini yapıyor olmak için fazla bakımlıydı.

“Ev işleri için bir yardımcınız yok mu?” diye sordum.

“Olga Hanım var,” dedi.

Hah! Yine aynı hikâyeydi işte. Daha önce de bir kaç kez karşılaşmıştık benzeri durumla. Çalışmak için ülkemize gelen bu kadınların bazıları kafalarını çalıştırır, zengin bir sevgili ya da koca yapıp kendilerini kurtarırlardı. Duyguları akıllarını döven bazıları ise ite kopuğa gönül verir ve kendilerini sömürtürlerdi. Büyük ihtimalle bu olayda da sevgilisi kadının kanına girmiş, kuyumcunun evini soymasına

yardım ederse hayatlarının geri kalanını refah içinde, mutlu mesut yaşayacaklarını söyleyerek kadını işbirliğine ikna etmiş ya da zorlamıştı.

“Nerede şimdi bu Olga Hanım?” diye sordu Amirim.

“Bugün izin günü.”

“Ne kadar zamandır yanınızda çalışıyor?”

“Asım’ın rahmetli eşi zamanında başlamış burada çalışmaya. Herhalde bir on beş sene olmuştur.”

“Eşiniz kuyumcuymuş. Evde değerli parçalar bulundurur muydu?”

“Hayır, işyerindeki kasanın daha güvenli olduğunu düşünürdü. Evde benim bir kaç parça takımdan başka mücevher bulundurmazdık.”

İfadesini imzalattıktan sonra Figen Hanımı savcılığa sevk ettik.

Asım beyin yasalarla başı belaya girmemişti. İlk eşi sekiz sene önce kanserden ölmüş, beş sene önce de o zamanlar televizyon dizilerinde ufak tefek rollerde oynayan, kendisinden yirmi beş yaş küçük Figen Hanımla evlenmişti. Evlendikten sonra Figen Hanım oyunculuk kariyerinden vazgeçmişti. Herhangi bir suç kaydı yoktu. Üç sene de önce Asım Beyin kızı, kocası ve iki çocuğuyla birlikte trafik kazasında hayatını kaybetmişti.

Parmak izlerinden kimliğini Aykut İltekin olarak tespit ettiğimiz şahıs ise feleğin çemberinden çift perendeyle geçmişti. Adam yaralama, hırsızlık, gasp, darp... Beş sene cezaevinde yatmıştı ve halihazırda süren davaları vardı.

“Gözdağı vermek amacıyla, para karşılığı adam yaralamış,” dedim.

“Oradan kiralık katilliğe geçiş mi yapmıştır diyorsun?” diye

sordu Amirim.

Bu bilgiden sonra artık olaya sadece hırsızlık olarak bakamazdık. Birisi Asım Erginsoy'u ortadan kaldırmak istemiş olabilir miydi?

Aykut İltekin'in kayıtlarda bulunan adresine gittik. Kapıyı yırtık kotlu, bol makyajlı, kapkara kaşlarına rağmen sarışın görünme çabasında olan bir kadın açtı. Aykut İltekin'le ilgili konuşmak istediğimizi söylediğimizde, "Yine ne bok yedi it?" oldu ilk tepkisi. Artık hiç bir şey yiyemeyeceğini, öldüğünü söylediğimizde içeriye girmemizi işaret etti.

Bir gazinoda sanatçı olduğunu söyleyen Elâ, bir kaç senedir Aykut'la sevgili olduğunu, geçen ay telefonunda bir kadının gönderdiği çıplak fotoğrafı yakalayınca adamı evden kovduğunu söyledi. "Benim paramla beni boynuzluyomuş meğer şerefsiz," dedi, "bende siktir git sana o karı baksın diye taktım tenekeyi kuyruğuna."

Aykut'un evde kalan eşyası olup olmadığını sorduğumuzda, "Zaten bi haltı yoktu, olanları da pencereden salladım arkasından ," dedi.

"Telefonunda fotoğrafını gördüğün kadını tarif edebilir misin?" diye sordu Amirim.

"Edemem," dedi Elâ. "Karının yüzü görünmüyodu, yüzünden aşağısını çekmiş banyo aynasının karşısında. Ama memelerini tarif edebilirim, küçücük, mandalina kadardılar."

Figen hanımın ev işlerindeki yardımcısı Olga hanımla görüştük. Ellisine yakın olduğunu tahmin ettim. Türkçesi pek çoğumuzun Türkçesine beş basardı. Çok sarsılmıştı. "Zavallı Asım Bey," dedi dudakları titreyerek. "Önce Mürşide Hanımın vefatı, arkasından kızı ve torunları... Şimdi de..."

Olga hanım Türkiye'ye on dört sene önce gelmiş ve bir sene sonra da evlenmişti. İki çocuğu vardı. Kocasını altı sene önce

ölünce de ülkesine dönmemiş, burada yaşamaya devam etmişti. Kocasının ailesi ile ilişkileri devam ediyordu, onlar da iki torunlarıyla birlikte yaşam mücadelesi veren bu kadıncağıza ellerinden geldiğince destek olmaya çalışıyorlardı. Evde başka bir erkeğin yaşadığına dair bir iz yoktu. Çakal sevgili ile işbirliği yapıp çalıştığı yeri soyması teorimden utandım kadınla konuştukça.

Eve sıklıkla kimlerin girip çıktığını sorduk. “Asım Bey kızının vefatından sonra içine kapanmıştı. Pek gelen gidenleri olmazdı. Kendisi de çıkmıyordu yıllardır. Hayatı işi ve evi arasında geçiyordu. Avukat bey uğrardı arada,” dedi.

Ertesi sabah, mahkemenin olayın meşru müdafaa olduğuna karar verdiğini öğrendik. Figen hanım tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı.

Evine gittiğimizde yanında Avukat Taner de vardı. Soruşturmanın şekil değiştirdiğini söyledik. Acaba Asım beye husumet besleyen birileri var mıydı?

“Asım kendi halinde, işinde gücünde, hayırsever bir insandı,” dedi Figen hanım. “Böyle birileri hiç aklıma gelmiyor.”

Avukat Taner, “Hadi ama Figen,” dedi, “Gürsel’le olan kavgasından söz etsene.”

Figen hanım, “0 mesele üç yıl önceydi,” dedi, “sonunda her ikisi de kendi yollarına gittiler. Bu kadar zaman sonra Gürsel neden böyle bir şey yapmak istesin ki?”

“Gürsel denen adam Asım beyin eski ortağı,” dedi Taner. “Asım bey bunun para çaldığından şüpheleniyordu. Sonunda adamla yüzleşti ve birbirlerine girdiler. Asım bey hissesini vererek Gürsel’i ortaklıktan attı.”

Kızılay’ın merkezindeydi Gürsel’in kuyumcu dükkânı. Orta boylu, kel kafalı, göbeği kemerinin üzerinden yere doğru hamlelenmiş, bolca terleyen bir adamdı. Tezgahın arkasında

duran, kendisi kadar olmasa da yine de etleç, saçları o sabah kuaför eli değmişe benzeyen eşini tanıştırdı. Pasajın çay ocağından gelen kahvelerimizi içerken, “Üzüldüm,” dedi. “Allah rahmet eylesin. Uzun süre beraber çalışmıştık.”

“Ortaklıktan ayrılmanız gürültülü olmuş,” dedi Amirim.

Gürsel anlamamış gibi baktı: “Gürültülü derken?”

“Kavga dövüş olmuş yani, suçlamalar filan.”

Elinde tuttuğu kahve fincanını sehpaye koydu Gürsel.

“Bu da nerden çıktı? Kavga dövüş filan olmadı. Asım biraz tutucuydu. Yeniliklere açık değildi. Büyümek, yeni yerler açmak fikrime karşı çıkıyordu sürekli. Ben de hisselerimi alarak ayrıldım. Hepsi bu.”

“Asım bey sizi zimmetinize para geçirmekle suçlamış.”

Gürsel, tombul parmaklarıyla alnında biriken terleri sildi: “Size kim söyledi bilmiyorum ama böyle bir şeyin ne aslı var ne de astarı.”

“Ayrılıktan sonra kendisiyle görüşmeye devam ettiniz mi?”

“Yani... Pek sayılmaz... Hukuki işlemler için ilk zamanlar bir kaç telefon görüşmesi yapmışızdır. Hepsi bu. Sonradan ilişkimizi tamamen kopardık.”

“Dün gece neredeydiniz?”

“Antalya’daydım. Kuyumcular Odası’nın düzenlediği ‘Kuyumculukta Marka ve Endüstriyel Yatırım’ adında bir seminere davetliydim. Bu sabah geldim Ankara’ya.”

Tezgâhın arkasına geçen karısı, bir çekmecedan çıkardığı zarfı uzattı: “Buyurun, davetiye burada. Hatta geçen hafta katılıp katılmayacağını öğrenmek için telefonla da aradılar, ben konuştum.”

İnternette Gürsel'in katıldığını söylediği seminer hakkında araştırma yaptım. Böyle bir seminer, söylediği yer ve zamanda gerçekten de yapılmıştı. Adam doğru söylemişti. Doğru söylemediği şey ise bu seminere davetli olmasıydı. Kaldığını söylediği oteli aradığımızda da o iki gün içinde bu isimde bir müşterilerinin olmadığını öğrendik.

"Kuyumcular odasından Gürsel'in davetli olmadığını söylediler, peki karısının burnumuza soktuğu davetiye neyin nesiydi?" diye sordum Amirime. "Bir de telefonla teyit ettirdiklerini söyledi."

Gürsel ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına geçirmişti. Koltuk altları ve göğüs bölgesinden başlayan ıslaklık hızla açık mavi gömleğinin diğer bölgelerine yayılıyordu.

"Karımın yanında sordunuz Amirim," dedi yalvaran bakışlarla, "mecbur kaldım yalan söylemeye. Benim cinayetle filan ilgim yok. Sevgilimle birlikteydim dün gece."

İki gün birlikte olabilmek uğruna bu kadar dümen çevirmeyi göze aldığı kadını merak ettim doğrusu. Adam, bilgisayarda sahte davetiye hazırlatıp adresine postalamış, ardından da metresine kuyumcular odasından telefon ediyormuş gibi yaptırtıp gelip gelmeyeceğini teyit ettirmişti. Sonra Antalya'ya gidiyorum diye çıkıp ver elini Kızılcahamam.

Gürsel'i bir kaç dakika sorgu odasında yalnız bırakıp Kızılcahamam'daki oteli aradık. İki gün boyunca otelde kaldığını doğruladılar. Sürekli oda servisini kullanmış olmasından da odadan dışarı adımını atmadığı belli oluyordu.

Sorgu odasına tekrar girdiğimizde adam neredeyse ter kaybından gitmek üzereydi.

"Asım Erginsoy'un avukatını tanıyor musun?" diye sordu Amirim.

Gürsel kötü bir şey koklamış gibi yüzünü büzüştürdü: "Fırıldak'dan mı söz ediyorsunuz? Ne olmuş ona?"

“Senin Asım’dan para çaldığını söylüyor.”

Tam umduğumuz gibi Gürsel deliye döndü: “Siktirsin pezevenk! Kaç senedir Figen’le ilişkisi var şerefsizsin. Benim bundan haberim olduğundan korktuğu için bana iftira atıyor. Benim alnım açık. Hesabını veremeyeceğim hiç bir şey yapmadım ben.”

Gürsel’i yolladıktan sonra büroya geçtik. Otopsi ve balistik raporları gelmişti. Amirim balistik raporunu aldı, otopsi raporunu da bana pasladı. Asım Erginsoy aldığı bıçak yaraları sonucu hayatını kaybetmişti. Aykut’un bedeninden ise üç kurşun çıkarılmıştı. Hepsi de Figen Erginsoy’un silâhından çıkmaydı. Yine başa dönmüştük. Kuyumcunun silâhından çıkan kurşun nerdeydi? Evde de yoktu. Kuş olup uçmamıştı ya?

Tam raporu bir kenara bırakacağım sırada Aykut’un fotoğraflarından biri dikkatimi çekti. Adamın göğsünde, kalbinin üzerine denk gelen yerde bir kalp içinde E harfi vardı. Mavi mürekkeple yapılmış, daha çok hapishane işine benzeyen çirkin bir dövmeydi. Fotoğrafa biraz daha yakından bakınca, E’nin alt çizgisinin silinmeye çalışıldığını fark ettim. Aykut, E harfini F harfine dönüştürmeye çalışmış olmalıydı.

Balistik raporunu büyük bir dikkatle okuyan Amirime konudan bahsetmek üzereydim ki telefonum çaldı. Bilmediğim, kayıtlı olmayan bir numaraydı. Açınca “Alooo amirim,” diyen sesi tanıdım. Aykut’un eski sevgilisi Elâ’ydı. “Bana aklına bir şey gelirse ara demiştiniz ya amirim?” dedi. “Fotoğraftaki kadının sağ memesinin biraz üzerinde kırmızı bir gül dövmesi vardı.”

İnternette bulduğum fotoğraflardan birini Amirime gösterdim. Figen hanımın oyunculuk yaptığı sıralarda, bir galada çekilmiş bir fotoğraftı. İnce askılı, göğüs dekoltesi bir elbise giymişti. Göğsünün hemen üzerinde, usta bir dövmecinin elinden çıktığı hemen anlaşılan bir gül dövmesi vardı.

“Nasıl yani?” dedi Amirim. “Hadi avukatı anladık da bu çakalla da mı ilişkisi varmış bu kadının?”

Yollarının önceden bir yerlerde kesişip kesişmediğini öğrenmek için Aykut'un kayıtlarını tekrar gözden geçirmeye başladım. Devam eden davalarından birinin avukatının büro adresi hiç yabancı gelmedi. Aykut'un avukatı Talip Pekmezci'yle Taner Pırıldak aynı büroyu paylaşıyorlardı.

"İyi fark ettin bunu," dedi Amirim elindeki balistik raporunu masaya koyarken, "şimdi gir Google'a da Goldcastle marka kurusıkı mermileri ithal eden firmayı bul. Onlardan da Ankara'da hangi bayilere dağıtım yaptıklarını öğrenelim."

Taner'i ve Figen'i ayrı sorgu odalarına aldık.

"Hırsıza üç el ateş ettiğinizi söylediniz Figen hanım."

"Evet."

Masanın üzerinde açık duran not defterindeki bir satırı işaret etti Amirim: "Yatak odanızdan çıkmadan önce de bir el silâh sesi duyduğunuzu..."

"Doğrudur."

"Sizin silâhınızdan çıkan kurşunlar otopside Aykut'un bedeninden çıkarıldı. Fakat kocanızın silâhından ateşlenen kurşun hiç bir yerde bulunamadı."

"O sizin sorunuz," şeklinde diklendi Taner. "Bulsaydınız. Bu sizin işinizi ne kadar kötü yaptığınızı gösterir."

"Yok," diyerek pis pis sırıttı Amirim. "Bu, senin işini kötü yaptığını gösterir."

Taner de sırıtmaya çaba gösterdi fakat başaramadı. "Ben bir hukukçuyum Komiser. Sence bende böyle kelime oyunlarını yutacak göz var mı?"

"Ha, aklıma gelmişken," dedi Amirim. "Askerliğini bedelli olarak yaptın değil mi?"

Taner'in alnında düşünme çizgileri oluştu: "İyice saçmalamaya

başladınız Komiser! Bunun konuyla ne alâkası var?"

"Çok alâkası var," diye cevap verdi Amirim. "Eğer uzun dönem yapmış olsaydın silâhlar hakkında az çok bilgi sahibi olurdun."

"Benim kendi silâhım var. Silâhlardan da gayet iyi anlarım."

"Eğer anlasaydın; gerçek bir silâhın kurusıkı bir mermiyi ateşledikten sonra kovani dışarı atmayacağını bilirdin."

"Devriye gezen polisler silâh seslerini duyup da eve girdiklerinde sizi kocanızın başında bulmuşlar Figen hanım."

"Evet... Nefes alıp almadığına bakıyordum."

"Bence üzerine düştüğü ve bedeninin altında kalan silâhına ulaşmaya çalışıyordunuz."

"Elimde zaten kendi silâhım vardı. Bunu neden yapayım?"

"Daha önce kurusıkı mermi koyduğunuz şarjörü çıkarıp yerine içinde gerçek mermiler olan asıl şarjörü takabilmek için."

"Hayal gücünüze hayran kaldım Komiser," dedi Aykut.

"Ben de seninkine," diye karşılık verdi Amirim. "Eğer devriye arabası cinayet anında kapının önünden geçmiyor ve Figen de ona söylediğin gibi şarjörü değiştirebilmiş olsaydı bu engin hayal gücün sayesinde şu an özgür ve zengin bir adam olacaktın."

"Somut kanıt bulmak yerine böyle hikâyeler uydurarak hangi savcıyı dava açmaya ikna edebileceğini sanıyorsun çok merak ediyorum doğrusu Komiser?"

"Ben de bu faturayı gördüğünde bu görüşünde ısrar edip etmeyeceğini çok merak ediyorum doğrusu avukat."

Amirim masada duran dosyadan çıkardığı kağıdı Taner'in önüne sürdü: "Kendi silâhına kurşun alırken aldığın bir kutu

kurusıkının faturası.”

Kağıda bakan Taner’in ağzı açıldı fakat sesi çıkmadı.

“Gerçi hukukçu olan sensin ama, Asım Erginsoy’un silâhına sıkışan kovan ve şarjördeki diğer mermilerde de cinayete azmettirdiğin Figen Erginsoy’un parmak izlerinin olması da gayet ikna edici bence.”

0 konuşkan Taner’in yine gıkı çıkmadı.

Faturayı tekrar dosyanın içine koyan Amirim ayağa kalktı: “Böyle bir kanıtı sevmeyecek bir savcı tanıyor musun acaba, çok merak ediyorum avukat!”

Figen Erginsoy bu kez ağlarken konuşamadı. Ağlaması kesildiğinde, telefon şirketine başvuruda bulunduğumuzu, Aykut’a gönderdiği mesajların ve allı güllü fotoğrafların elimize geçmesinin an meselesini olduğunu söyledik. Tekrar ağlamaya başladı. Tam susmuştu ki, bu sefer de Taner’in kendisine verdiği kurusıkı kurşunların faturasına ulaştığımızı ağızımızdan kaçırdık. Ağla ağla helâk oldu kadın. Avukatını görmek istediğini söyledi. Avukatının kendi gerisini kurtarma derdinde olduğunu, ona bir yararı dokunamayacağını söyleyince iyice direnci kırıldı. Konuşmaya başladığında artık ağlamıyordu. Bu da artık gerçeği anlatmaya karar verdiği anlamına geliyordu. Araştırmalara göre, bir şahıs ağlayarak konuşuyorsa yalan söyleme ihtimali yüksekti. Ancak normal bir ifadeyle anlatıp kendisine acı veren olaya sıra geldiğinde ağlamaya başlıyorsa o zaman gerçekten hissettiği duyguları ifade ediyor demektir.

Asım beyin, kızının ve torununun ölümünden sonra dünyaya küstüğünü, kendisiyle ilgilenmediğini, bu nedenle duygusal bir boşluğa düştüğünü, Taner’le de ilişkisinin bu sıralarda başladığını söyledi. Önceleri her şey yolunda gidiyordu. Fakat sonradan Taner kumar borçları yüzünden Figen’den sık sık para istemeye başlamıştı.

Bir gün Taner'in bürosundan çıkarken, aynı ofisi kullanan diğer avukat Talip'in müvekkillerinden Aykut'la karşılaşmıştı. Asansördeki bu karşılaşmadan sonra Aykut Figen'e musallat olmuş, bir türlü peşini bırakmamıştı. Olur olmaz yerlerde karşısına çıkıyor, kendisine aşık olduğunu, birlikte olmak istediğini söylüyordu. Aykut'un tacizlerinden bunalan Figen durumu Taner'e anlatmış, kendisini bu adamdan kurtarmasını istemişti. Taner adamı araştırmış, sersemin biri olduğuna kanaat getirerek bir taşla iki kuş vurabileceklerini söylemişti. Figen, Aykut'un kendisine olan zaafını kullanacak, yapacakları plan sayesinde de hem bu sersemden hem de Asım beyden kurtulacaklardı. Figen, bir kaç cilve ve erotik fotoğrafla, baştan çıkmaya dünden razı olan Aykut'u iyice salağa çevirmiş, kısa sürede avucunun içine almıştı. Birlikte olmalarına engel olarak da Asım beyi göstermiş, kocasının ne kadar kötü bir insan olduğundan bahsetmişti. Bir gece ansızın aralarındaki bu engel ortadan kalkarsa o zaman başkaydı tabii.

O bir gece gelince Figen alarmı susturacak ve kapıyı açık bırakacak, Aykut da eve girip Asım'ın işini bitirecekti. Orayı burayı dağıtıp olaya hırsızlık süsü verecekler, ortalık yatışınca da aşklarını rahatça yaşamaya başlayacaklardı.

O gün Taner'den aldığı kurusıkı kurşunlarla dolu şarjörü, Asım'ın silâhındaki, içinde gerçek kurşunlar olan şarjörle değiştirmiş ve geceyi beklemeye başlamıştı.

Bir ses duyduğunu söyleyerek Asım'ı aşağıya gönderecek, Aykut'un onu öldürmesinden sonra kendisi de Aykut'tan kurtulacaktı.

Her şey bittikten sonra Asım'ın silâhındaki kurusıkı kurşun olan şarjörü alıp yerine asıl şarjörü taktıktan sonra da avukatını ve polisi arayacaktı. Aykut'a ateş ettikten otuz saniye sonra içeriye polislerin gireceği nereden aklına gelebilirdi ki?

Figen hanımı ifadesini imzalattıktan sonra savcılığa sevk

ettik. Taner ise susma hakkını kullandı. İki polisin arasında, elleri kelepçeli olarak savcılığa doğru yola çıktığında, “Göstereceğim size gününüzü, ben hukukçuyum,” diye bağıırıyordu.

■ Reha AVKIRAN

Reha Avkıran, GIRGIR dergisinde mizah öyküleri yazdı. Yine aynı dergide karikatürleri yayınlandı. Basın Yayın Yüksekokulu Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Bölümü mezunu olan yazar, bir kamu kuruluşunda 25 yıl çalıştıktan sonra kendi deyimiyle özgürlüğüne kavuştu. Reha Avkıran 1962 doğumludur. Reha Avkıran’ın polisiye eserlerini www.dedektifdergi.com ve www.kitapcy.ml site’lerinde bulabilirsiniz.

www.dedektifdergi.com Detektiv proza